

Învățături practice din cartea Iov (8)

Două descoperiri despre Dumnezeu

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 26.12.2018, Actualizat: 31.01.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Iov 37.14-16; 38.1

Iov 37.14-16: Pleacă-ți urechea la aceasta, Iov, stai liniștit și deosebește lucrurile minunate ale lui Dumnezeu! Știi tu cum le-a așezat Dumnezeu și cum face să strălucească fulgerul din norul Său? Înțelegi tu plutirea norilor groși, lucrările minunate ale Celui care este desăvârșit în cunoștință?

Ajungem acum la un punct foarte important, referitor la caracterul cărții Iov. Dumnezeu se va revela în continuare și va face aceasta în „Sfintele Scripturi”, în mod spiritual, așa că noi, cu toate că nu-L vedem pe Dumnezeu, avem voie să cunoaștem gândurile Lui. Scriptura este pentru noi sursa cea mai desăvârșită și absolut demnă de încredere cu privire la cunoaștere și înțelegere. Pe lângă aceasta avem, chiar și astăzi încă, revelarea Lui în natură. Deoarece întreaga creație a fost stricată prin păcat (Romani 8.20-22), acestei revelații îi lipsește desăvârșirea minunată și siguranța, așa cum este aceea care ne permite să ne bazăm pe Cuvânt ca pe o stâncă.

De aceea este așa, că revelarea prin natură nu mai are însemnătatea pe care ea a avut-o pentru credincioșii din zilele de demult. Cu cât revelarea lui Dumnezeu era mai puțin cunoscută în Scripturi, cu atât mai mult găsim, chiar și în istoria Scripturii, că Dumnezeu a vorbit alor Săi prin natură. În Psalmul 19 găsim ambele forme de revelare, și simțim cum psalmistul este adus la adorare prin ambele forme. Și în epistola către Romani 1, unde este vorba despre națiuni, care nu aveau nici o revelare prin Scriptură, ele sunt totuși responsabile de neîmplinirea voii lui Dumnezeu, „fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este arătat printre ei”, din lucrările mâinilor Sale. Am observat deja că istoria lui Iov se desfășoară în timpurile cele mai de la început ale revelării lui Dumnezeu. Și drept urmare nu ne miră faptul că noi auzim așa de mult și în mod așa de sublim și impresionant vorbindu-se în această carte despre creație. Dumnezeu a încercat pe Iov, Elihu a arătat marele principiu că Dumnezeu disciplinează pe ai Săi și, dacă ei s-au abătut, vine la ei cu instruire, asemenea unui învățător. Însă noi putem spune, că vorbirea, pe care a folosit-o acest Învățător, era vorbirea naturii.

Așa o prezintă Elihu la sfârșitul vorbirii sale (Iov 36.23; 37.24), și chiar și în privința aceasta el este în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Căci așa va vorbi și Dumnezeu Însuși lui Iov. Desigur, mai târziu El va mărturisi prin slujba profeților, în multe feluri și în multe rânduri, și mult mai târziu El va vorbi „în Fiul” (Evrei 1), și Evanghelia harului lui Hristos va fi propovăduită pretutindeni; însă aici l-a plăcut lui Dumnezeu să facă cunoscut gândurile Sale printr-o vorbire, pe care cerurile și pământul au vorbit-o tuturor oamenilor zi după zi, și pe care ei probabil au putut-o înțelege atunci mai bine decât astăzi.

Elihu a pregătit pe Iov pentru aceasta, îndreptându-l în mod serios pe Dumnezeu. Slujba lui a fost terminată. El și-a împlinit misiunea cu credincioșie; ca „unul dintre o mie” el a fost cu adevărat un interpret, un trimis al lui Dumnezeu. Însă acum sosise momentul, când Însuși Dumnezeu cerului și al pământului voia să vorbească lui Iov. Putem presupune, că Dumnezeu a folosit slujba lui Elihu, ca să învețe pe Iov abătut de la adevăr (Iacov 5.10,20) și să ia din inima lui gândurile incorecte referitoare la Dumnezeu și la sine însuși, așa că acum el era bine pregătit să asculte glasul Învățătorului Însuși.

Glaspul lui Dumnezeu

Iov 38.1: Și Domnul a răspuns lui Iov din vârtejul de vânt ...

Ne-am apropiat de momentul deosebit de impresionant, în care Dumnezeu Însuși lasă să I se audă glasul. Cu câtă înțelepciune cerească a ales El momentul acesta! Să ne lăsam permanent pătrunși de atotprezența lui Dumnezeu, atât în viața noastră cât și la meditația la istoria bogată în învățăminte a lui Iov. El era prezent la toate consfăturile prietenilor, chiar dacă era nevăzut. El a auzit tot ce s-a spus despre El, multele exprimări, atât ale lui Iov cât și ale celor trei prieteni, în care El a fost prezentat într-un mod nedemn și incorect. Cum suntem noi oamenii înclinați, ca la prima apreciere nedreaptă a persoanei noastre să intervenim imediat, să ne apărăm, să ne îndreptăm singuri. Însă Elihu arată clar, că Dumnezeu nu este nici un despot samavolnic, și că El nici nu răsplătește sau pedepsește binele și răul omului după o regulă de răzbunare severă. Este însă adevărat, că El acționează cu oamenii în chip minunat; însă credinciosului, care este atent pe căile Lui, vrea să-i facă cunoscut scopul și țelul acestora, cu rezultatul, că Numele Lui este glorificat. Astfel Elihu lasă să se înțeleagă, că Dumnezeu merge căi de har și de dreptate cu omul, al cărui țel este pe de o parte ca un nemântuit să se smerească și să-și salveze sufletul, și pe de altă parte un credincios, care s-a abătut, să se pună în ordine. Elihu îndreptățește deci pe Dumnezeu înaintea lui Iov și muștră îndreptățirea lui de sine, nerăbdarea și lipsa de respect. Însă totodată el se ferește să învinovătească pe Iov, așa cum au făcut prietenii. Și timbrul vocii sale, când muștră pe Iov, este cu totul altfel decât al prietenilor. Am văzut, cum Iov în necazul sufletului lui mereu își exprimă sentimentul că este părăsit de Dumnezeu, și după aceea a vorbit nechibzuit și cu înflăcărare, însă și cum după fiecare izbucnire nouă ajunge să se reculegă într-o oarecare măsură. Cauza deznădejdiei lui consta deseori, nu în măsură mică, în cuvintele aspre ale prietenilor lui. Tocmai pentru că ei, care nu au fost loviți personal de suferință, au vorbit așa de liniștiți și aparent bine chibzuiți, sufletul lui Iov deschis și sincer a fost rănit profund. Elihu a găsit atât un alt fel de a judeca, cât și un alt ton de vorbire. El nu a scuzat exprimările necuviincioase ale lui Iov, dimpotrivă, el spune deschis la ce urmări îngrozitoare conduc astfel de cuvinte. Dar ceea ce face persoana lui așa de atrăgătoare, este faptul că el chiar și în suferința cea mai grea știe să îndrepte ochii lui și ai altora spre intențiile bogate în har ale lui Dumnezeu.

Ce a mai rămas de făcut? Este clar, că numai Unul era prezent, care a putut să dea autoritate și putere cuvintelor lui Elihu. Acesta era Dumnezeu Însuși. Făcând excepție de impresia copleșitoare, care trebuie să fi fost făcută asupra tuturor celor prezenți, când Creatorul cerului și al pământului S-a adresat personal unui om prin cuvinte inteligibile, pentru Iov acestea au avut fără îndoială importanță cu totul deosebită. Nu a implorat el pe Dumnezeu în chip înfocat pentru această favoare? Mai întâi s-a rugat pentru un om, un prieten, care să stea ca mijlocitor între el și Dumnezeu (Iov 9.33), mai târziu a dorit un răspuns direct de la Dumnezeu (Iov 31.35). Ambele erau dorința sinceră a sufletului lui și au lăsat să se vadă în el dorința aprinsă, ca totul între el și Dumnezeu să fie adus în ordine. Nu este impresionant, că Dumnezeu i-a împlinit ambele dorințe, cu toate că Iov, prin manifestarea dorinței lui, s-a poziționat așa de sus, că gândea că poate să se apropie de Dumnezeu ca un prinz (Iov 31.36,37)?

Vorbirea din vârtejul de vânt

Domnul Însuși vorbește dintr-un vârtej de vânt, după ce cuvintele lui Elihu și-au făcut lucrarea în inima lui Iov. Chiar felul acesta de a Se revela, ne dă o impresie a ceea ce va fi caracterul și conținutul cuvintelor Lui. Era necesar ca Iov să vină adânc sub impresia mărimii și maiestății lui Dumnezeu.

Nemijlocit ne gândim la o altă revelare a lui Dumnezeu, când El a întâmpinat de asemenea pe unul care a greșit. Dar cât de cu totul altfel a fost felul Lui de a proceda! Ilie, marele profet al Domnului, ajunsese slab, zdrobit în puterea duhului său și în încrederea lui în Dumnezeu, și aceasta din cauza amenințării venite din partea unei femei. Prin providența divină deosebită el își găsește drumul prin pustie spre muntele lui Dumnezeu. Dumnezeu îl lasă să-și reverse inima, de două ori. Dar când Dumnezeu vrea să se reveleze, atunci aceasta nu are loc nici prin vânt, nici prin cutremur de pământ și nici prin foc, ci prin glasul bogat în har al unui susur blând. Acest om zdrobit avea nevoie, la fel ca și Iov, de un cuvânt de mustrare. Însă cum acționează Dumnezeu permanent în chip minunat cu ai Săi, corespunzător nevoii sufletului lor! Cel zdrobit este întărit cu har, mângâiat și ridicat. Cuvântul de mustrare – cu toate că eu cred, că pentru Ilie nimic nu a pierdut din claritate – este serios, dar blând și scurt. Se limitează la o întrebare pusă de două ori: „Ce faci tu aici, Ilie?” După ce profetul și-a spus păsul, i se dă o misiune scurtă. Slujba lui nu era încă încheiată, așa cum a gândit și s-a rugat el. Și în final comunicarea umiltoare: „Mi-am oprit în Israel șapte mii, toți genunchii care nu s-au aplecat înaintea lui Baal și toate gurile care nu l-au sărutat” (1. Împărați 19.18).

Cu totul altfel este la Iov. Acesta trebuia zdrobit la pământ. Când îi mergea bine era în toate privințele un om după inima lui Dumnezeu, însă suferința a provocat în el revoltă și împotrivire. Mândria inimii lui a devenit vizibilă. Dumnezeu voia să-l elibereze de ea, pentru ca după aceea să-i poată da o binecuvântare dublă. Și pentru aceasta era necesar ca Cel Atotputernic să se reveleze în toată puterea Sa.

Nu putem spune cum exact a avut loc aceasta. Pot fi numai presupuneri, dacă am încerca s-o facem. Ceea ce contează și de care suntem siguri este faptul că Dumnezeu a vorbit lui Iov în mod inteligibil înaintea urechilor lui Elihu și a prietenilor. El nu a amânat până în ziua veșniciei clarificarea enigmei care îi înconjură, ci le-a dăruit dezlegarea în viața aceasta, pentru ca ei să umble tot mai mult în această lumină spre glorificarea Numelui Său și spre bucuria lăuntrică a inimii lor. – Și faptul acesta are importanță pentru noi. Chiar dacă nu avem de așteptat o revelare directă a lui Dumnezeu, totuși El ne vorbește în mod mult mai clar prin Cuvântul Său, decât a putut vorbi vreodată lui Iov. În acest Cuvânt găsim o comoară de îndrumări, prin care pe căile cele mai întunecate ale vieții noastre cade lumina strălucitoare a lui Dumnezeu. O, dacă s-ar găsi credință, care să asculte de glasul Lui! Într-adevăr, și astăzi sunt enigme, despre care putem spune, că lumina desăvârșită va cădea asupra lor abia în veșnicie. Dar să fim veghetori, ca nu cumva lipsa interesului și lipsa credinței în Cuvântul lui Dumnezeu să nu ne lase în întuneric, în timp ce ar putea fi lumină.

Domnul vorbește

Semnificativ este și faptul că Domnul [Iehova] este Cel care vorbește lui Iov din vârtejul de

vânt. Sub Numele acesta S-a revelat Dumnezeu lui Israel la începutul istoriei lui, ca Cel veșnic-credincios (Exodul 3.14). Înainte El era cunoscut sub alte nume. Cel mai vechi dintre ele era acela care îl prezenta ca Dumnezeu Cel Atotputernic (El, pluralul de la Elohim). Așa îl găsim în Geneza 1.1 ca și Creator al cerurilor și al pământului. Și cu Numele acesta El este numit permanent în discuțiile prietenilor (cu o singură excepție, și anume în Iov 12.9, unde se folosește „Iehova”). Aceasta nu ne miră, dacă ne gândim cum cartea Iov este plină de atotputernicia lui Dumnezeu și de gânduri referitoare la creație. De asemenea dovedește și că istoria lui Iov a avut loc în afara lui Israel, și foarte probabil înainte de istoria lui Israel. Însă scriitorul cărții L-a cunoscut pe Dumnezeu ca Iehova. De aceea Numele acesta apare în primele două capitole. Și ca Iehova, ca Dumnezeul lui Israel, Domnul răspunde lui Iov, Se preocupă cu unul dintre popoare, care căuta sincer să-L cunoască. De aceea putem înțelege, și că, cartea Iov constituie o parte din revelația dăruită lui Israel.

Tradus de la: [Praktische Lehren aus dem Buch Hiob \(8\)](#)

Titlul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (8) Zwei Offenbarungen von Gott“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1994, pag. 226 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu